

Ὁρθόδοξες Μοναχικὲς Ἐμπειρίες

■ Ἐπὶ τῇ Θεομητορικῇ ἑορτῇ τῆς Ἁγίας Σκέπης (1η Ὀκτωβρίου)

Ὁ Ἱερομόναχος Ἄνθιμος, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς*

«...νὰ μὲ σκεπάσῃ μὲ τὸ Μαφόριό Της
καὶ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό...»

Ὁ Πατὴρ Ἄνθιμος πατρίδα εἶχε τὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας, ὅπου καὶ ἐφημέρευε σὰν ἕγγαμος Ἱερεὺς σὲ Ἐνορία.

Μετὰ τὸν θάνατο τῆς πρεσβυτέρας του, γύρω στὰ 1841, ἦρθε στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας καὶ φυτεύθηκε σὰν καλὸς βολβός, ὅπως θὰ ἰδοῦμε πιὸ κάτω, καὶ ἀνθισε καὶ εὐωδίασε.

Τὴν 9η Δεκεμβρίου τοῦ 1867, ὁ Πατὴρ Ἄνθιμος ἄφησε τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, ὅπου ἀγωνίστηκε φιλότιμα, καὶ ἀνεπαύθη πιά ἐν Κυρίῳ. Τὴν εὐχή του νὰ ἔχουμε. Ἀμήν.

(Σημ. Ἡ βιογραφία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Ἀνθίμου εἶχε δημοσιευθῆ στὸ βιβλίο «Σύγχρονοι Ἀθωνίτες Ἀσκητὲς» ἐκδόση 9η, Μόσχα 1900, σελ. 31-40. Τὴν συντόμευσα κάπως, χωρὶς νὰ ἀλλοιώσω τὰ γραφτὰ τοῦ Ἱερομόναχου Ἀρσενίου. Τὸ ἔκανα μὲ καλὴ διάθεση, γιὰ νὰ μὴ παρερμηνεύσουν ὠρισμένα τοῦ Ὁσίου Πατέρα).

Μία ἄλλη φορά, στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα, τὸ Ρωσικόν, τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου, πού τελεῖται ὁλονύκτια Ἄγρυνπνία εἰς τιμὴν τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ Πατὴρ Ἄνθιμος, μόλις ἔφθασε στὸ Μοναστήρι, παρὰ λίγο νὰ ξεψυχήσῃ.

Ὅταν συνήντησε τὸν γνωστό του Ἀδελφό, τοῦ εἶπε:

- **Α**ὐτὴ τὴν νύκτα βρισκόμουν κοντὰ στὸ Μοναστήρι τοῦ Ζωγράφου, στὴν ἔρημο, καὶ προσευχόμενος ὄρθιος, πάνω σὲ μίᾳ πέτρα.

Τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, εἶδα τὴν **Μητέρα τοῦ Θεοῦ** νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ στὸ Μοναστήρι σας.

Καθὼς ἤμουν γεμᾶτος χαρὰ σ' αὐτὴν τὴν ὄπτασίᾳ, βιάστηκα νὰ ῥθω, γιὰ νὰ **Τὴν βρῶ ἐδῶ**, ὥστε νὰ μὲ σκεπάσῃ μὲ τὸ **Μαφόριό Της** καὶ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ μαζί μὲ τοὺς **τιμῶντας Αὐτὴν δούλους**.

Αλλὰ, μόλις ξεκίνησα ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο γιὰ νὰ τρέξω ἐδῶ, ξαφνικά, φάνηκε ἓνα φίδι, πετάχθηκε μὲ ὀργὴ ἐπάνω μου καὶ μὲ δάγκωσε δυνατὰ στὸ πόδι.

Ἐνόησα ὅμως, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ἦταν ἀπὸ φθόνου τοῦ μισόκαλου καὶ δὲν ἔδωσα σημασία στὸ δάγκωμα, ἀλλὰ βιαζόμουν νὰ φθάσω στὸ Μοναστήρι σας...

Ὁ Ἀδελφὸς κοίταξε τὸ πόδι του, καὶ πράγματι τὸ τραῦμα ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἦταν σοβαρό.

Ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Γέροντα γιὰ τὸν Θεὸ τὸν εἶχε κάνει πια ἀναίσθητο στὰ σωματικὰ παθήματα.

(*) Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, Ἀγιορεῖται Πατέρες καὶ Ἀγιορείτικα, ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἠσυχαστηρίου Εὐγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτῆ Θεσσαλονίκης 1998, σελ. 47, 53-54, 56. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.